GILLETTE & L'ORÉAL, WOMEN USA

VOL. V

North Carolina • North Dakota • Ohio • Oklahoma
Oregon • Pennsylvania • Rhode Island • South Carolina

FERDINANDO FREGA

GILLETTE & L’ORÉAL, WOMEN USA — VOL. V

L’ORÉAL THROUGH GILLETTE · 16

నార్త్ కరోలినా, నార్త్ డకోటా, ఒహాయో, ఓక్లహోమా, ఒరెగాన్, పెన్సిల్వేనియా, రోడ్ ఐలాండ్, సౌత్ కరోలినా. అమెరికా ప్రయాణంలో ఇదో మజిలీ, ఒక తీరం నుంచి మరో తీరానికి, మళ్లీ వెనక్కి.

అధ్యాయం సున్నా — ఉమ్మడి ప్రారంభం

ఈ ప్రారంభ అధ్యాయం అమెరికా సంయుక్త రాష్ట్రాల స్త్రీలు సిరీస్‌లోని ఆరు సంపుటాలకూ ఉమ్మడి. ఇక్కడ దాన్ని పూర్తిగా ఇచ్చాం, సిరీస్‌ను పునరుక్తి లేకుండా వరుసగా చదువుకోవడానికి వీలుగా మడిచి ఉంచాం.

అధ్యాయం సున్నా

ఇక్కడ ప్రపంచం ఒక భూభాగం కాదు: అది ఒక హద్దు. ఉత్తర ధ్రువం ఆహ్వానించదు, క్షమించదు, పొరపాటుకు చోటివ్వదు. తెలుపు ఒక సంపూర్ణ శక్తిలా, మౌనంగా, జ్ఞాపకం లేకుండా రాజ్యమేలుతుంది. ఉష్ణోగ్రత ఇక్కడ వాతావరణ సమాచారం కాదు: అది ఒక వేటాడే జంతువు. రాత్రి నెలల తరబడి సాగుతుంది, ఆలోచనలను నలిపేస్తుంది, మనుషుల ఆకారాలను వక్రీకరిస్తుంది, వాళ్ల సంకల్పాన్ని మింగేస్తుంది.

సమూహాలు కొన్నే, చిన్నవి, మూసుకుపోయినవి. ఇన్యూట్, యూపిక్, ఆర్కిటిక్ జాతులు ఎవరూ ఉండాలని ఎంచుకోని చోట జీవిస్తారు. ఇక్కడ ప్రతి వ్యక్తీ సమూహం మనుగడకు అత్యవసరం. మీరు ఉపయోగపడకపోతే, భారమవుతారు. భారమైనవాళ్లు నిశ్శబ్దంలోకి,

మంచులోకి, ఏ రాయితీ ఇవ్వని పరిసరాల తర్కంలోకి మాయమైపోతారు.

శాస్త్రీయ స్థావరాలు మరో రకమైన చలిని తోడు చేస్తాయి: అధికార క్రమాల చలి. ఇక్కడ స్త్రీ అరుదైన ఉనికి, ఒక వింత, ఇమిడిపోవాలి లేదా లొంగిపోవాలి.

ఈ చోట “మాయమవడం” అనే భావనే లేదు. ఉన్నదల్లా అన్నిటినీ చెరిపేసే తెలుపు మాత్రమే.

ఇన్యూట్, యూపిక్ స్త్రీలు

ఆర్కిటిక్ అమ్మాయిని గారాబం చేయరు: సిద్ధం చేస్తారు. చలిని, చీకటిని, ఆకలిని తట్టుకోవడం ఆమె చిన్నప్పుడే నేర్చుకుంటుంది. ఆమె తెగకు ఉపయోగపడాలి, ఎందుకంటే ఇక్కడ గుర్తింపు వ్యక్తిగతం కాదు. అది పనికి సంబంధించినది. కుటుంబం, సమూహం భారాన్ని స్త్రీయే మోస్తుంది: ఆహారం, నిప్పు, పిల్లలు, చర్మాలు, సంరక్షణ. హక్కుల గురించి ఎవరూ మాట్లాడరు. బలహీనత గురించి ఎవరూ మాట్లాడరు. డిప్రెషన్ ఉంది, కానీ దానికి పేరు లేదు. హింస ఉంది, కానీ దానికి సాక్షులు లేరు.

శాస్త్రీయ స్థావరాల స్త్రీ

చదువుకున్నది, సమర్థురాలు, క్రమశిక్షణకు అలవాటుపడినది. ఆమె పరిశోధకురాలిగా, సాంకేతిక నిపుణురాలిగా, డాక్టర్‌గా వస్తుంది. ఉత్తర ధ్రువం అర్హతలను గుర్తించదని ఆమె త్వరలోనే తెలుసుకుంటుంది. ఇక్కడ లెక్కలోకి వచ్చేది మానసిక దృఢత్వం ఒక్కటే. పురుషుల అధికార క్రమాలు ఆమెను శాసిస్తాయి, బలహీనతకు చిన్న సంకేతం కనిపించినా దాన్ని బలహీనతగానే చదువుతారు. ఇది బలం సరిపోని పరిసరం: ఇక్కడ తీవ్రమైన ఆత్మనిగ్రహం కావాలి.

పాశ్చాత్య “బయటి” స్త్రీ

స్వేచ్ఛలో పెరిగిన ఆమె, చలిని జయించగలనని నమ్ముతూ వస్తుంది. కానీ ఈ చోటు ఆమెను విరిచేస్తుంది: ఒంటరితనం, ఇరుకైన

గదులు, అంతులేని మౌనాలు. స్థావరాలు సమూహాలు కావు, అవి యంత్రాంగాలు. పురుషులు రూపొందించిన యంత్రాంగం లోపల ఒక స్త్రీ మాయమవకుండా ఉండాలంటే పోరాడాలి.

ప్రపంచం అంచుకు ప్రయాణం

మా పక్కింటి Antonio, అందరూ Nino అని పిలిచేవాళ్ళు, ఏళ్ల తరబడి నార్త్ కేప్ గురించి, అర్ధరాత్రి సూర్యుడి గురించి, చీకటి లేని నెలల గురించి మాట్లాడుతూనే ఉండేవాడు. అది అతను జేబులో దాచుకున్న కల, అసాధ్యమైనదేదో అన్నట్టు. మే నెలలో ఒక ఉదయం అతని ఇంటి బెల్ కొట్టి ఇంతే అన్నాను: “సూట్‌కేస్ సర్దుకో. గంటలో వస్తాను. 30 రోజుల్లో తిరిగి వస్తాం.” అతను ఆశ్చర్యంగా, సంతోషంగా నన్ను చూశాడు. అతని భార్య ఆందోళనగా మా ప్రణాళిక ఏమిటని అడిగింది. “ఒక కలను వెంటాడటం,” అని జవాబిచ్చాను.

కార్లో ఎక్కాం. మా భార్యలు మమ్మల్ని పిచ్చివాళ్లను చూసినట్టు చూశారు. కానీ ఈ ప్రయాణం నిజం. Nino అప్పటికే ప్రశ్నలతో నిండిపోయాడు. “మనం ఎక్కడికి వెళ్తున్నాం? ఎంత డబ్బు తెచ్చుకోవాలి?” “నిదానించు,” అన్నాను. “54 గంటల్లో అక్కడుంటాం. కేవలం 5,000 కి.మీ. కొత్త Range Rover లో ఉన్నాం. ప్రయాణాన్ని ఆస్వాదించు.”

ప్రతి 300 కి.మీ.కి ఆగాల్సి వచ్చేది: అతను నాకంటే పన్నెండేళ్లు పెద్దవాడు, అతనికి తన లయ ఉంది. నా దగ్గర నీళ్లు, ద్రవాలు ఉన్నాయి; అతనికి కాఫీ, శరీర అవసరాలు. మేం ఎంత ముందుకు వెళ్తే, అతను తన జీవితం గురించి అంత ఎక్కువ మాట్లాడాడు. ఆ అంతులేని రోడ్డు లేకపోతే నాకెప్పటికీ తెలియని విషయాలు.

కార్లో ఒంటరిగా ఉన్న ఇద్దరు మగవాళ్లు ఎప్పుడూ ఆడవాళ్ల గురించే మాట్లాడతారు. అతనికి తెలిసిన స్త్రీ అతని భార్య ఒక్కతే. నేను నవ్వాను. అతనికి ధైర్యం చెప్పాను: “మేమూ అంతే.”

60 గంటలు డ్రైవ్ చేస్తూ నేనెలా మతి కోల్పోకుండా ఉంటానని అడిగాడు. రష్యా గురించి చెప్పాను, 22 ఏళ్ల వయసులో ఎప్పుడూ

కలవని ఒక స్త్రీని కలవడానికి 51 గంటలు డ్రైవ్ చేశాను. "దూరాలు హద్దులు కావు," అన్నాను, "అవి సాకులు. నాకెప్పుడూ సాకులు లేవు."

తెలుపులోకి చేరిక

నార్వేలోకి అడుగుపెట్టాం. రోడ్డు పక్కన ఒక హాస్టల్. కారును అక్కడ వదిలి స్లెడ్జ్‌లో ముందుకు వెళ్లాలి.

గైడ్ ఒళ్లంతా కప్పుకుని ఉంది, లోపలేముందో తెలియనంతగా. కళ్లజోడు తీసినప్పుడు ఆమె స్త్రీ అని తెలిసింది. ఒక నార్వే స్త్రీ, మౌనంగా, సూటిగా, మంచులా చల్లగా. Nino స్లెడ్జ్ మధ్యలో, ఆమె ముందు, 190 సెం.మీ. ఎత్తున్న నేను వెనకాల, చివర్లో.

ఇంకా పగటి వెలుగే. నా గడియారం సమయం చూపిస్తోంది, కానీ రాత్రో ఉదయమో చెప్పట్లేదు. అది అర్ధరాత్రి సూర్యుడు. మేం నార్త్ కేప్ చేరుకున్నాం.

Nino ఏడ్చాడు. నన్ను కౌగిలించుకున్నాడు. నవ్వుతూ అన్నాను, "జాగ్రత్త... మనం గేలమని జనం అనుకుంటారు." నవ్వుకున్నాం, కానీ మేం ప్రపంచం అంచున ఉన్నాం.

అప్పుడు వచ్చింది గడ్డకట్టించే చలి: –52°C.

అసలైన ఆర్కిటిక్‌లోకి ప్రవేశం

బట్టలు మార్చుకోవడానికి మమ్మల్ని ఒక లోహపు కంటైనర్‌లోకి తీసుకెళ్లారు. చాలా బరువైన, దూది నింపిన సూట్లు, క్లిష్టమైన జిప్పులతో మూసేవి.

గైడ్‌కు నేనే డబ్బు కట్టాను. Nino ను కొందరు మగవాళ్లతో ఒక ఇగ్లూలో వదిలారు; నన్ను మరో ఇగ్లూలో ఒక కుటుంబంతో వదిలారు: 70 నుంచి 80 ఏళ్ల మధ్య ఒక వృద్ధుడు, 30 నుంచి 50 ఏళ్ల మధ్య ముగ్గురు స్త్రీలు.

అది మూసుకుపోయిన ప్రపంచం. సరళమైనది. కర్కశమైనది.

ఆ మనిషి పక్కకు తప్పుకుని ఉన్నాడు. స్త్రీలు పని లయను నిలబెట్టారు. బాత్రూం అంటే ఇగ్లూకు ఐదు మీటర్ల దూరంలో ఒక గుట్ట: మలం నేలను తాకకముందే గడ్డకట్టేది. నా మొదటి మూత్రం పసుపు రంగు ఆర్కిటిక్ నక్షత్రమైంది. అది ఉత్తరం నాకు చెప్పిన నమస్కారం.

మధ్యవయసు స్త్రీ, Magi, కొంచెం ఇంగ్లీష్ మాట్లాడేది. మిగిలినదంతా సైగలు, కళ్లు, చేతులు. చలి భాష.

సూట్ ఎలా వాడాలో నాకు తెలియనప్పుడు, ఆమె ఏమీ ఆలోచించకుండా దాగి ఉన్న ఒక జిప్‌ను చూపించడానికి నా గజ్జల దగ్గర తాకింది. అందులో దురుద్దేశం లేదు, సిగ్గు లేదు: కేవలం పని. మనుగడ.

ఇగ్లూలో మూడు రోజులు

ఆహారం తెచ్చారు. పొగబెట్టిన చేప, పచ్చి చేప, కాడ్ చేప కాలేయం, తిమింగలం పొట్ట. ఇంకా షార్క్ ఉండలు. ఎంపిక లేదు. ప్రత్యామ్నాయం లేదు. ప్రకృతి ఇచ్చిందే అది.

తర్వాత ఒక ఎర్రటి ద్రవం తాగాను. వైన్ అనుకున్నాను. అది వడకట్టి, మరిగించి, తీపి కలిపిన తిమింగలం రక్తం. తాగేశాను. అంతకు ముందెన్నడూ అనుభవించని బలాన్ని ఇచ్చింది. ఒక ఆదిమ శక్తి. కొకైన్ అనుకున్నాను. కాదు. అది శరీరంలోకి ప్రవేశిస్తున్న ఉత్తరం.

స్త్రీలు నన్ను గమనిస్తున్నారు. వృద్ధుడు వేటకు వెళ్లాడు. నేను విశ్రాంతి తీసుకుంటూ రక్తం తాగాను. ఫోన్ లేకుండా, ఇంటర్నెట్ లేకుండా, కంప్యూటర్ లేకుండా, Nino లేకుండా మూడు రోజులు. నేనూ వాళ్లూ మాత్రమే.

రాత్రి లేదు. ఉన్నదల్లా వెలుగు, నిప్పు, మంచు, ఊపిరి.

ముగ్గురు స్త్రీలూ నిద్రకు పడుకున్నారు. నేను చోటు వెతుక్కున్నాను. అందరికంటే చిన్నది చేయి ఎత్తి దగ్గరకు రమ్మని సైగ చేసింది. వాళ్లు పకపకా నవ్వారు. నాకు అర్థం కాలేదు. నేను వాళ్ల “క్రిస్మస్” అన్నారు.

నన్ను స్వీకరించారని చెప్పే పద్ధతి అది.

కృతజ్ఞతగా కొంత డబ్బు ఇవ్వబోయాను. వాళ్లు నిరాకరించారు. ఒక కౌగిలింత మాత్రమే కావాలన్నారు. ఇంకా దగ్గరైనట్టు అనిపించడానికి Calabria మాండలికంలో కొన్ని మాటలు.

అక్కడే నిజమైన కానుకల విలువ అర్థమైంది: కొనలేనివి, అమ్మలేనివి.

గైడ్ వీడ్కోలు

మూడు రోజుల తర్వాత గైడ్ వచ్చింది. ఆ ముగ్గురు స్త్రీలతో గంటసేపు మాట్లాడింది. నేను బయట ఉన్నాను. వాళ్లేం మాట్లాడుకుంటున్నారో నాకు అర్థం కాలేదు. అది నా విషయం కాదు. అది వాళ్ల భాష, వాళ్ల ప్రపంచం, వాళ్ల చట్టం.

కంటైనర్‌లో నేను బట్టలు విప్పుతుండగా గైడ్ లోపలికి వచ్చింది. కుతూహలంగా. సూటిగా. ఉత్తరాది మనిషిలా. నన్ను గట్టిగా కౌగిలించుకుంది. ముద్దు పెట్టుకుంది. ఆమె చర్మం పాలంత తెల్లగా ఉంది. ఆమె కళ్లు ఆగస్టు ఆకాశమంత నీలంగా ఉన్నాయి.

తనను తీసుకుపొమ్మని అడిగింది. ఆ ప్రపంచం నుంచి బయటపడటానికి ఏదైనా చేసేది.

గౌరవంగా నవ్వాను. నేను చేయలేను. చేయకూడదు కూడా.

ఆమెకు ఒకే ఒక వాగ్దానం ఇచ్చి వచ్చాను: “నీకు ఏదైనా అవసరమైతే, నాకు ఉత్తరం రాయి. సాయం చేస్తాను.” ఆమె డబ్బు కూడా నిరాకరించింది. ఆమె అందమైన స్త్రీ, కానీ ఒంటరి. దూరం నుంచి కనిపించని ఒంటరితనం. చలి క్షమించని ఒంటరితనం.

ఇంటికి తిరుగు ప్రయాణం

Nino ను తీసుకురావడానికి వెళ్లాం. అతను పులకించిపోయాడు. తిరిగి వెళ్లాలని లేదతనికి. కానీ అతని భార్యతో నాకు మాట ఉంది.

తన మూడు రోజుల గురించి అందరికీ చెప్పాడు. నేను మౌనంగా ఉన్నాను. నేనెప్పుడూ ఆ మనిషితో ఏదీ పంచుకోలేదు. కాగితంతో

మాత్రమే.

అలా, Nino తన ప్రపంచానికి తిరిగి వెళ్తుంటే, నేను అప్పటికే మరో ప్రపంచం వైపు దారిలో ఉన్నాను. మరో గమ్యం. మరో పరిచయం.

స్వాగతం.

ముగింపు

ఉత్తరం మిమ్మల్ని తీసుకుపోదు: మిమ్మల్ని మార్చేస్తుంది. పైగా ఎప్పటికీ

మిమ్మల్ని పూర్తిగా తిరిగి ఇవ్వదు. మగవాళ్లు వెలుగు, మౌనం, ఫోటోలు, కలలు వెతుక్కుంటూ ఉత్తర ధ్రువానికి వస్తారు. స్త్రీలు బతకడానికి అక్కడే ఉండిపోతారు.

మగవాళ్లు తాము చూసినదాన్ని చెబుతారు. స్త్రీలు తాము అనుభవించినదాని గురించి మౌనంగా ఉంటారు.

మగవాళ్లు తిరిగి వెళ్తారు. స్త్రీలు ఉండిపోతారు. చలిలో, మంచు ఇళ్లలో, ఎవరికీ వినిపించని మౌనాల్లో ఉండిపోతారు. తమను గౌరవించని సమూహాలను నిలబెట్టడానికి ఉండిపోతారు. పిల్లలను, వృద్ధులను, అపరిచితులను కాపాడటానికి ఉండిపోతారు. కనిపించకుండా ఉండిపోతారు.

అక్కడి నుంచి నేను ఒకే ఒక జ్ఞాపకం తెచ్చుకున్నాను: అందమైన, నమ్మలేనంత అందమైన ఒక స్త్రీ, కానీ ఒంటరి. ప్రేమ కోణంలో కాదు. మానవ కోణంలో. విషాద కోణంలో.

ఆలోచన

ఉత్తరం శరీరాన్ని చంపదు. ఉనికిని చంపుతుంది. మిగిలేది తెలుపు: స్త్రీలు ఒకేసారి జీవిస్తూ, మాయమవుతూ ఉండే చోటు.

అందుకే నేను రాస్తాను. ఎందుకంటే తీవ్రమైన ప్రదేశాలు తమ కథను తామే చెప్పుకోవు. వాటి గుండా ప్రయాణించేవాళ్లకు మౌనంగా ఉండే విలాసం లేదు.

నేను కాదు. నేను కాదు. నా నేల నాకు జన్మనిచ్చింది, మిగతా ప్రపంచం నన్ను అతిథిగా కాదు, కుటుంబ సభ్యుడిగా ఆహ్వానిస్తుంది.

ఉత్తరం సంపూర్ణ తెలుపు నుంచి, నేను అమెరికా సంయుక్త రాష్ట్రాల సంపూర్ణ గందరగోళంలోకి దిగాను.

అమెరికా సంయుక్త రాష్ట్రాలు

అసాధ్యమైన బాధ్యత

పద్దెనిమిది సంవత్సరాలు ఒక అమెరికన్ కంపెనీలో పనిచేస్తే, ప్రపంచంలో మరే కంపెనీ ఇవ్వలేనిది మీకు దక్కుతుంది: ఒక పని సంస్కృతి, విధానాలు, స్పష్టమైన లక్ష్యం, సిద్ధాంతం కాని విలువల వ్యవస్థ—అవి రోజువారీ ఆచరణ. వాటిని మీకు వివరించరు; మీ కోసం నిర్మిస్తారు. అదీ మీ అనుమతి అడగకుండానే.

న్యూయార్క్ కార్యాలయంలో ఉన్నప్పుడు, నేనెప్పుడూ ఊహించని ఒక పనిని నాకు అప్పగించారు. పదోన్నతి కాదు. బదిలీ కాదు. ఒక ప్రయోగం.

అమెరికా సంయుక్త రాష్ట్రాల లోపల మానవ సంబంధాల ఒక నమూనాను ధ్రువీకరించడానికి రూపొందించిన ఒక రహస్య కార్యక్రమం. వాళ్లు మేనేజర్లను, మనస్తత్వవేత్తలను, శిక్షకులను ఎంచుకోలేదు. ఒక రకమైన వాస్తవ ప్రపంచ అనుభవం ఉన్న మనుషులను ఎంచుకున్నారు. నా పేరు బయటికి వచ్చింది—నేను పద్దెనిమిదేళ్లు అమ్మకాల్లో ఉన్నప్పటికీ. వాళ్లు చూస్తున్నది పదవిని కాదు: మనసును.

పరీక్షను వివరించడం సులభం, పూర్తి చేయడం మహా కష్టం:

ఒక సంవత్సరంలో అమెరికాలోని 50 రాష్ట్రాలనూ సందర్శించాలి, నగరాలను నేనే ఎంచుకోవాలి, ఒక్కో దాంట్లో కనీసం ఒక వారం ఉండాలి.

చివరి రెండు వారాలు తప్పనిసరి సెలవు. ఖర్చులన్నీ వాళ్లే భరిస్తారు. నేను కేవలం జీవించాలి, గమనించాలి, అర్థం చేసుకోవాలి, ప్రతి సోమవారం ఒక నివేదిక పంపాలి. మానవీయమైన, పొడిగా, ఖచ్చితమైన కథనం.

ఒప్పందంపై సంతకం చేశాను. ఇంట్లో చెప్పాను. వాళ్లేమీ అడగలేదు. నెలవారీ సరుకులు వచ్చాయా అని మాత్రమే తెలుసుకోవాలనుకున్నారు. నేను అమెరికాలో ఒక సంవత్సరాన్ని ఎదుర్కోబోతున్నాను. వాళ్లు, ఎప్పటిలాగే, వచ్చే నెలను ఎదుర్కొంటున్నారు.

ముందు జాగ్రత్తగా, నా జీతాన్ని నేరుగా ఇటలీలోని నా బ్యాంకు ఖాతాలో జమ చేశారు. అది నాకు మర్యాదగా చెప్పే పద్ధతి: "పిచ్చి పనులేమీ చేయకు. నీ దగ్గర ఉన్నదానితో బతుకు. నువ్వు నిజంగా ఎవరో చూద్దాం."

పదిహేను సంవత్సరాల తర్వాతే నా అసలు నివేదికలు, విశ్లేషణలు, నా గురించి వాళ్లు సేకరించిన సామగ్రి నాకు అందుబాటులోకి వచ్చాయి. ఈ పుస్తకం అక్కడి నుంచే పుట్టింది. దీన్ని ప్రచురించడానికి అనుమతి పొందాను, ఒకే ఒక షరతుతో: దీన్ని పురమాయించిన కంపెనీ పేరు ఎప్పటికీ చెప్పకూడదు.

పర్వాలేదు. ఈ కథ లోగోల గురించి కాదు. స్వయంగా అనుభవిస్తే తప్ప అర్థం చేసుకోవడం అసాధ్యమైన ఒక దేశంలో ఉన్న ఒక మనిషి గురించి.

అన్నిటికంటే దూరమైన చోటు నుంచే మొదలుపెట్టనా?

తార్కికమైన ఎంపిక అంచుల నుంచి మొదలుపెట్టడం, మధ్య నుంచి కాదు. రెండు సరళమైన కారణాల వల్ల:

1. ప్రయోగానికి నేను తాజాగా ఉన్నాను: పూర్తి స్పష్టత, గరిష్ఠ శ్రద్ధ.

2. చివరి అంచు నుంచి మొదలుపెడితే దారిని సరిదిద్దుకుంటూ ప్రయాణాన్ని శుభ్రంగా ముగించవచ్చు.

నేను బోస్టన్‌లోనో చికాగోలోనో మొదలుపెట్టాల్సిన అవసరం లేదు. ఒక సరిహద్దు దగ్గర మొదలుపెట్టాలి. కాగితం మీద మాత్రమే అమెరికా అయిన చోటు నుంచి.

అలాస్కా రాజధాని జూనోను ఎంచుకున్నాను. ఒంటరిగా విసిరేసినట్టున్నది. పడవ లేదా విమానంలో మాత్రమే చేరగలిగేది. ఎవరికీ చెందని నగరం. మొదలుపెట్టడానికి సరైన చోటు.

వనరులను సద్వినియోగం చేయడం

బయలుదేరే ముందు, ఒక అమెరికన్ అన్నిటికంటే ఎక్కువగా గౌరవించే పని చేశాను: పర్యాటకుడిలా కాకుండా ఒక ప్రొఫెషనల్‌లా నన్ను నేను సిద్ధం చేసుకున్నాను.

దేశీయంగా అతిపెద్ద నెట్‌వర్క్‌లు ఉన్న, అత్యంత ప్రసిద్ధమైన మూడు విమానయాన సంస్థలకు ఫోన్ చేశాను. గంటలోపే, 60% తగ్గింపుతో యాభై దేశీయ విమాన ప్రయాణాల బుక్‌లెట్ కొన్నాను.

కాల పరిమితి లేదు. రోజుల పరిమితి లేదు. ఆంక్షలు లేవు. ఒకే ఒక షరతు: ఒక సంవత్సరంలోపు వాడుకోవాలి.

హొటల్ గొలుసులతో, Uber టాక్సీలతో, కార్ రెంటల్ కంపెనీలతో కూడా అదే చేశాను, తర్వాత మజిలీల, పద్ధతుల సరైన ప్రణాళిక సిద్ధం చేశాను, కానీ సమయాలది కాదు.

నేను సిద్ధంగా ఉన్నాను.

అది నా మొదటి నిజమైన విజయం. నాకు కదలడం తెలుసనడానికి మొదటి సంకేతం. అమెరికా ఎదురుచూసేవాళ్లను కాదు, పని చేసేవాళ్లను సత్కరిస్తుంది.

కంపెనీ ఆ లావాదేవీని చూసినప్పుడు, అమెరికన్ సంస్కృతి ఎప్పుడూ చేసే పనే చేసింది: విశ్వసనీయతను తనిఖీ చేసింది.

ఒక సంవత్సరం పాటు నిరంతర ప్రయాణాన్ని నేను నిర్వహించగలనా? ఊహించని సంఘటనలను, దూరాలను, అత్యవసర పరిస్థితులను ఎదుర్కోగలనా? నేను స్వతంత్రుడినేనా?

అందుకే, బయలుదేరే ముందు, మరో కీలకమైన విషయాన్ని సరిచేశాను:

నా క్రెడిట్ కార్డుపై నెలకు కనీసం $100,000 పరిమితి ఉండేలా చూసుకున్నాను.

అది ఖర్చు పెట్టడానికి కాదు. మేం దాన్ని నిర్వహించగలమని నిరూపించడానికి. అమెరికన్లు ఇలాగే ఆలోచిస్తారు: మీకు స్వయంప్రతిపత్తి లేకపోతే, స్వేచ్ఛ లేదు. స్వేచ్ఛ లేకపోతే, మిమ్మల్ని అంచనా వేయలేరు.

ఆ క్షణం నుంచి, కార్యక్రమం ఇక ఒక అప్పగింత కాదు. అది ఒక లక్ష్యం.

ఇక ఇప్పుడు నిజంగా ప్రయాణిద్దాం

అలాస్కా భౌగోళికంగా మాత్రమే అమెరికా సంయుక్త రాష్ట్రాల్లో భాగం. అది మరో ప్రపంచం.

అది స్త్రీలు జాడ లేకుండా మాయమయ్యే చోటు. ఫిర్యాదు ఎప్పటికీ గమ్యం చేరని చోటు. నగరాలు ఒక ఆటవిక ఖండం మధ్యలో నాగరికమైన దీవులు మాత్రమే అయిన చోటు.

జూనో నా మొదటి పరీక్ష: దేశంలోని మిగతా ప్రాంతాలతో కలిపే రోడ్డు ఒక్కటీ లేని రాజధాని నగరం. అమెరికాలా అనిపించని అమెరికా ముక్క.

ఇక్కడ ఒకటి అర్థం కావడం మొదలైంది: ఈ ప్రయాణం భౌగోళికం కాదు. మానవీయం.

బ్లాక్ 1 (సంపుటం I)

అలబామా – అలాస్కా – అరిజోనా – ఆర్కాన్సస్ – కాలిఫోర్నియా – కొలరాడో – కనెక్టికట్ – డెలావేర్ – ఫ్లోరిడా – జార్జియా

బ్లాక్ 2 (సంపుటం II)

హవాయి – ఐడహో – ఇల్లినాయిస్ – ఇండియానా – అయోవా – కాన్సస్ – కెంటకీ – లూయిసియానా – మెయిన్ – మేరీల్యాండ్

బ్లాక్ 3 (సంపుటం III)

మసాచుసెట్స్ – మిషిగన్ – మిన్నెసోటా – మిసిసిపీ – మిస్సోరీ – మోంటానా – నెబ్రాస్కా – నెవాడా – న్యూ హాంప్షైర్ – న్యూ జెర్సీ – న్యూ మెక్సికో

బ్లాక్ 4 (సంపుటం IV)

న్యూయార్క్ – వాషింగ్టన్

బ్లాక్ 5 (సంపుటం V)

నార్త్ కరోలినా – నార్త్ డకోటా – ఒహాయో – ఓక్లహోమా – ఒరెగాన్ – పెన్సిల్వేనియా – రోడ్ ఐలాండ్ – సౌత్ కరోలినా

బ్లాక్ 6 (సంపుటం VI)

సౌత్ డకోటా – టెన్నెసీ – టెక్సస్ – యూటా – వర్మోంట్ – వర్జీనియా – వెస్ట్ వర్జీనియా – విస్కాన్సిన్ – వయోమింగ్

నార్త్ కరోలినా

నార్త్ కరోలినా రెండు పట్టాలపై నడిచే రాష్ట్రం. ఒక వైపు “కొత్త అమెరికా”: విశ్వవిద్యాలయ పరిశోధన, సాంకేతికత, స్టార్టప్‌లు, డాక్టర్లు, ఇంజనీర్లు, పరిశోధకులు, ఆధునికమైన, పెరుగుతున్న నగరాలు. మరో వైపు “పాత అమెరికా”: – పేద పల్లెలు – ఒంటరి సమూహాలు – బరువైన సంప్రదాయాలు – శారీరక శ్రమ – దూరంగా ఉండే వైద్యం – ఇంకా కఠినంగానే ఉన్న పాత్రలు. ఇవి కలిసి జీవించవు. ఒకదాన్నొకటి పట్టించుకోవు. ఇక్కడ స్త్రీలు ఎక్కడ పుట్టారన్నదాన్ని బట్టి మాయమవుతారు: – ఆధునికతలో, ఒత్తిడి, పోటీ వల్ల – గ్రామీణ ప్రాంతాల్లో, ఒంటరితనం, సంప్రదాయం వల్ల – మధ్యస్థ నగరాల్లో,

తక్కువ జీతపు పని, సేవల కొరత వల్ల – చారిత్రక నల్లజాతి సమూహాల్లో, రెండింతల పోరాటం వల్ల: జాతి పోరాటం, లింగ పోరాటం.

నార్త్ కరోలినా పైకి మర్యాదగా, వివరాల్లో క్రూరంగా ఉంటుంది.

పరిశోధనా త్రికోణపు స్త్రీ – 33 ఏళ్లు

Sara ఒక స్టార్టప్‌లో డేటా అనలిస్ట్. చదువరి, ప్రతిభావంతురాలు, బాగా సిద్ధమైనది, తనను తాను ప్రగతిశీలమైనదిగా, "యూరోపియన్"గా, ఆధునికమైనదిగా అమ్ముకునే వాతావరణంలో పనిచేస్తుంది.

నిజం: – సుదీర్ఘ పని గంటలు – అంతులేని అంచనాలు – ప్రతి వారం మారే లక్ష్యాలు – తెలియకుండానే మనుషులను కాల్చేసే యువ మేనేజర్లు – సగం గుర్తింపు కోసం రెండింతలు కష్టపడాల్సిన స్త్రీలు.

Sara చదువుకుంది, ఏళ్లు పెట్టుబడి పెట్టింది, తన జీవితాన్ని, సమయాన్ని త్యాగం చేసింది. ఇప్పుడు ఆమె ఒకే రోజు తనను మెచ్చుకునే, తనను తినేసే ఒక వ్యవస్థలో ఉంది.

ఆమె గైర్హాజరు వృత్తిపరమైనది: భవిష్యత్తు నిర్మాణానికి ఆమె అవసరం, కానీ ఆమెను కాపాడే నెట్‌వర్క్ లేదు.

గ్రామీణ స్త్రీ – 49 ఏళ్లు

ఆధునికతకు వంద కిలోమీటర్ల దూరంలో, మరో నార్త్ కరోలినా ఉంది. దూరదూరంగా ఇళ్లు, పొగాకు, సోయా పొలాలు, సుదీర్ఘ శీతాకాలాలు, కఠినమైన వేసవులు. కాలిబాటలు లేని, దుకాణాలు లేని, ఏమీ లేని వీధులు.

Linda ఇలాంటి ఒక ప్రాంతంలో నివసిస్తుంది. ఒక స్థానిక దుకాణంలో పార్ట్‌టైమ్ పనిచేస్తుంది. ప్రతిదానికీ మైళ్లు ప్రయాణిస్తుంది: డాక్టర్, ఫార్మసీ, స్కూలు, బ్యాంకు. ఆమె రోజంతా ఆమె భుజాలపైనే: – పిల్లలు – ఇల్లు – వృద్ధులు – పని – పనులు – తానొక్కతే పరిష్కరించే అత్యవసరాలు.

ఆమె ఎంచుకోలేదు. మార్చలేదు. మైళ్లు విధించిన దినచర్యను తెంచలేదు.

ఆమె గైర్హాజరు భౌగోళికమైనది: కనిపించడానికి ఆమె చాలా దూరంలో నివసిస్తుంది.

మధ్యస్థ నగరపు ఆఫ్రికన్ అమెరికన్ స్త్రీ –

38 ఏళ్లు. Kim షార్లెట్‌లోని ఒక కాల్ సెంటర్‌లో పనిచేస్తుంది. స్క్రిప్టులు, టైమర్లు, కొలమానాలు, ప్రతి విరామాన్నీ గమనించే సూపర్‌వైజర్లతో పనిచేస్తుంది.

ఆమెకు ఇద్దరు పిల్లలు, చూసుకోవాల్సిన ఒక తల్లి. నగరం పెరుగుతోంది, కంపెనీలు వస్తున్నాయి, ఆకాశహర్మ్యాలు లేస్తున్నాయి. కానీ నిజమైన అవకాశాలు ఆమె దగ్గరికి రావడం లేదు.

నార్త్ కరోలినా అభివృద్ధి గురించి మాట్లాడుతుంది, కానీ ఆ అభివృద్ధి నల్లజాతి సమూహాల మీదుగా ఆగకుండా వెళ్లిపోతుంది.

Kim మోస్తుంది: – మనసును పిండేసే పని – పిల్లల చదువు – రోజువారీ అలసట – పెరుగుతున్న ఖర్చులు – నిజానికి లేని సామాజిక ఎదుగుదల.

ఆమె గైర్హాజరు జాతిపరమైనది, ఆర్థికమైనది: ఆమె నగరానికి స్తంభం, కానీ ఎప్పుడూ పైకి ఎదగదు.

తీర ప్రాంతాల స్త్రీ – 41 ఏళ్లు

Tanya తీరంలో నివసిస్తుంది. సముద్రం అందంగా ఉంది, ఇళ్లు చక్కగా ఉన్నాయి, పర్యాటకం బలంగా ఉంది. కానీ నిజ జీవితం వేరు.

ఒక రిసార్ట్‌లో పని: – గదులు – లాండ్రీ – శుభ్రత – పర్యాటకుల రిసెప్షన్ – సుదీర్ఘ షిఫ్టులు – తక్కువ జీతాలు

వేసవి అంటే పనిభారం. శీతాకాలం అంటే మౌనం, లెక్క తేలని ఖాతాలు.

తీర ప్రాంత నార్త్ కరోలినా ఫొటోలకు బాగుంటుంది, కానీ ఆ సంపదను ఎప్పటికీ చూడని స్త్రీల కష్టంపై ఆధారపడి ఉంది.

ఆమె గైర్హాజరు ఆర్థికమైనది: అంతా పర్యాటకం చుట్టూ తిరుగుతుంది, కానీ దాన్ని నిలబెట్టేవారికి రావాల్సింది అందదు.

ముగింపు – నార్త్ కరోలినా

నార్త్ కరోలినా ఒకదానికొకటి చాలా దూరమైన శక్తులతో చీలిపోయిన రాష్ట్రం. స్త్రీలు అన్నిచోట్లా మూల్యం చెల్లిస్తారు: అవకాశాలను వాగ్దానం చేసి మద్దతు ఇవ్వని సాంకేతికతలో, ఒంటరిని చేసే పల్లెల్లో, అందరినీ కలుపుకోకుండా పెరిగే నగరాల్లో, చిన్నవీ కష్టమైనవీ అయిన సీజన్లపై బతికే తీరాల్లో.

ఇది ఆధునికమైనదీ, ప్రాచీనమైనదీ అయిన ఒక చెరిపివేత. రాష్ట్రంలోని ప్రతి మూలలోనూ స్త్రీలే చోదక శక్తులు, కానీ రాష్ట్రం వారిని ఒక అవసరమైన ఉనికిగా మాత్రమే చూస్తుంది.

ఆలోచన – నార్త్ కరోలినా

ఈ సంపుటంలోని ప్రతి రాష్ట్రం గైర్హాజరు యొక్క వేరే రూపాన్ని చిత్రిస్తుంది. నార్త్ కరోలినా అంతర్గత దూరం నుంచి పుట్టిన గైర్హాజరును చూపిస్తుంది: ధనికులకూ పేదలకూ మధ్య, నగరానికీ పల్లెకూ మధ్య, కొత్తదానికీ పాతదానికీ మధ్య, రాష్ట్రం వాగ్దానం చేసేదానికీ అందించేదానికీ మధ్య అంతరం.

స్త్రీ ఎప్పుడూ మధ్యలో జీవిస్తుంది. ఒకదానితో ఒకటి మాట్లాడుకోని ప్రపంచాలను కలిపే గీత ఆమె. అన్నిటినీ కలిపి పట్టుకునేది ఆమే కాబట్టే, ఎవరూ ఆమెను కేంద్రంలో పెట్టరు.

ఈ అధ్యాయం దాన్ని ఏ ముసుగూ లేకుండా చెప్పడానికి: ఆధునికత తనంతట తాను ఎవరినీ విముక్తం చేయదు. దాన్ని నిజంగా నిలబెట్టేవారిని మనం గుర్తించాలి.

నార్త్ డకోటా

నార్త్ డకోటా క్షమించని నేల. తీవ్రమైన శీతాకాలాలు, చర్మాన్ని కోసే గాలులు, పొడవైన ఖాళీ రోడ్లు, చిన్న దూరపు పట్టణాలు, కనిపించని స్థానిక సమూహాలు, ప్రకృతిదృశ్యాన్ని ఆక్రమించిన చమురు క్షేత్రాలు.

ఇది స్త్రీలు రెండు వ్యతిరేక శక్తుల మధ్య జీవించే రాష్ట్రం: ఆజ్ఞాపించే ప్రకృతి, మారని సమాజం.

ఇది సంతోషం కంటే సహనానికి ఎక్కువ ప్రతిఫలం ఇచ్చే చోటు. ఈ తర్కంలో, స్త్రీలు రోజువారీ వివరాల్లో మాయమవుతారు: – తక్కువ జీతపు ఉద్యోగాల్లో – భౌగోళిక ఒంటరితనంలో – సేవల కొరతలో – కఠినమైన కుటుంబ పాత్రల్లో – ఒంటరి సమూహాల్లో – పురుషాధిక్య ఆర్థిక వ్యవస్థ విధించే లయల్లో.

నార్త్ డకోటా చెడ్డది కాదు. మొరటుది. ఆ మొరటుతనంలో, ఎంతోమంది స్త్రీలు చప్పుడు లేకుండా మింగివేయబడతారు.

చమురు బావుల స్త్రీ – 35 ఏళ్లు

Jessica చమురు నగరమైన విలిస్టన్‌లో నివసిస్తుంది. ఒక ప్లాంట్‌లో సమన్వయ కార్మికురాలిగా పనిచేస్తుంది. బరువైన షిఫ్టులు, భారీ ట్రక్కులు, వర్క్‌షాపులు, నిరంతర శబ్దం ఉన్న పురుషాధిక్య కేంద్రంలో ఉన్న అతి కొద్దిమంది స్త్రీలలో ఆమె ఒకరు.

ప్రతి రోజూ ఒక పరీక్ష: – అనుచితమైన జోకులు – అనవసరమైన వ్యాఖ్యలు – పదింతలు సంపాదించుకోవాల్సిన గౌరవం – పనిలో ప్రమాదం – సున్నా ఏకాంతం.

జీతం బాగుంటుంది, కానీ మానవ మూల్యం అపారం. ఆమెకు నిజమైన స్నేహితులు లేరు. స్థిరమైన సంబంధాలు లేవు. మద్దతు నెట్‌వర్క్ లేదు.

ఆమె గైర్హాజరు సామాజికమైనది: మగాళ్ల మధ్య చుట్టుముట్టబడి ఉన్నా, ఒంటరి.

స్థానిక అమెరికన్ స్త్రీ – 40 ఏళ్లు

నార్త్ డకోటాలో ఎన్నో స్థానిక సమూహాలు మరచిపోబడి జీవిస్తాయి. ఇళ్లు తక్కువ, అవకాశాలు లేవు, బడులు బలహీనం, ఆసుపత్రులు దూరం. రాష్ట్రం ఎప్పుడూ మాన్పని గాయాల వారసత్వాన్ని స్థానిక స్త్రీలు మోస్తారు.

Alana కు నలుగురు పిల్లలు. ఒక కమ్యూనిటీ సెంటర్‌లో పార్ట్‌టైమ్ పనిచేస్తుంది. ఆమె ప్రజల చరిత్ర అంతటా రాసి ఉంది: వారి ముఖాల్లో, వారి మౌనాల్లో, వారి గైర్హాజరులో.

సమస్యలు నిరంతరం: – నిరుద్యోగం – విస్తృతమైన వ్యసనాలు – దాదాపు లేని ప్రభుత్వ మద్దతు – బలహీనమైన మౌలిక సదుపాయాలు – సామాజిక కుంగుబాటు.

ఆమె గైర్హాజరు చారిత్రకమైనది, వ్యవస్థాగతమైనది: సంస్కృతి బలంగా ఉంది, కానీ వర్తమానం దాన్ని పట్టించుకోదు.

చిన్న చిన్న పట్టణాల స్త్రీ – 50 సంవత్సరాలు

నార్త్ డకోటా పటాల్లో కనిపించని పట్టణాలతో నిండి ఉంది. ఐదు వీధులు, ఒక బడి, ఒక చర్చి, ఒక పెట్రోల్ బంక్.

Karen వాటిలో ఒకదాంట్లో నివసిస్తుంది. ఒక చిన్న కిరాణా దుకాణంలో పనిచేస్తుంది. ప్రతి రోజూ అవే మనుషులు, అవే హావభావాలు, అవే సంభాషణలు.

ఆసుపత్రికి వెళ్లాలంటే, ఒక గంట డ్రైవ్ చేయాలి. వేరే ఉద్యోగం దొరకాలంటే, ఇంకా ఎక్కువ. కొంచెమైనా కొత్తదేదైనా దొరకాలంటే, రెండు గంటలు పడుతుంది.

ఆమె గైర్హాజరు భౌగోళికమైనది: ఆమెకు ప్రత్యామ్నాయాలు లేవు. ఆమె జీవితాన్ని ఆమె నివసించే చోటే నిర్ణయిస్తుంది.

వ్యవసాయ సరిహద్దు ప్రాంతపు స్త్రీ – 47

సంవత్సరాలు

Megan రాష్ట్రంలోనే అత్యంత వ్యవసాయ ప్రాంతంలో నివసిస్తుంది. అంతులేని పొలాలు, ట్రాక్టర్లు, పంటలు, చాలా ముందుగా పడే మంచు.

పొలంలో పని: – పశువులు – పనిముట్లు – పశువుల శాలలు – మరమ్మతులు – లెక్కలు – వంట – కుటుంబం – ఎప్పుడూ నిర్వహించాల్సిన అత్యవసరాలు.

ఇక్కడ పొలం స్త్రీ కనిపించే దానికంటే రెండింతలకు పైగా బరువు మోస్తుంది. చేతులూ, బుద్ధీ, నిర్వహణా, వెన్నెముకా. కానీ అదంతా "పొలంలో సాయం" అనే వర్ణిస్తారు.

ఆమె గైర్హాజరు సాంస్కృతికమైనది: అన్నీ చేస్తుంది, కానీ ఆర్థిక వ్యవస్థలో కేంద్ర భాగంగా ఎప్పుడూ గుర్తించబడదు.

ముగింపు – నార్త్ డకోటా

నార్త్ డకోటా కాపాడని రాష్ట్రం. అది బలాన్ని కోరుతుంది, సహనాన్ని కోరుతుంది, ఓపికను కోరుతుంది. స్త్రీ పూర్తి అంకితభావంతో జవాబిస్తుంది, కానీ రాష్ట్రం ఆమెకు జవాబివ్వదు.

చమురు బావి నుంచి స్థానిక రిజర్వేషన్ వరకు, చిన్న పల్లెల నుంచి ఒంటరి పొలాల వరకు, స్త్రీలు మాయమవరు, వారి ఉనికి సహజమే అన్నట్టు భూభాగం వారిని పీల్చుకుంటుంది.

ఆలోచన – నార్త్ డకోటా

ప్రతి గైర్హాజరుకూ ఒక కారణం ఉంటుంది. నార్త్ డకోటాలో, కారణం నేలే: విశాలమైనది, కఠినమైనది, దూరమైనది, అసమర్థమైనది, ఆర్థిక వ్యవస్థలో పురుషాధిక్యమైనది, మార్పులో నెమ్మదైనది.

బలహీనతకు చోటు లేని ప్రకృతిలో, ఆమె కష్టాన్ని దృశ్యంలో తప్పనిసరి భాగంగా భావించే సమాజంలో స్త్రీ జీవిస్తుంది.

అది విలువ లేనందుకు కనిపించకపోవడం కాదు: ఇక్కడ నేల మనుషుల కంటే పెద్దది కాబట్టి కనిపించదు.

ఈ అధ్యాయం మనకు గుర్తు చేయడానికి: బలం ఒక ఎంపిక కాదు. కొన్ని చోట్ల అదొక్కటే మార్గం.

ఒహాయో

ఒహాయో మౌన అమెరికాకు అద్దం. కుప్పకూలిన పారిశ్రామిక నగరాలు, దిశ లేని శివార్లు, ఖాళీ కుటుంబాలు, పారిపోతున్న యువత, ఇక ఏ హామీ ఇవ్వని ఉద్యోగాల రాష్ట్రం. ఒకప్పుడు అన్నీ ఉత్పత్తి చేసిన నేల, ఇప్పుడు నిరీక్షణను ఉత్పత్తి చేస్తుంది: మంచి భవిష్యత్తు కోసం నిరీక్షణ, ఎప్పుడూ రాని అవకాశం కోసం నిరీక్షణ, నెమ్మదిగా, నిలిచిపోయినట్టు కదిలే మార్పు కోసం నిరీక్షణ.

రాష్ట్రం నిలబెట్టాల్సిన భాగాలను ఇక్కడ స్త్రీ కలిపి పట్టుకుంటుంది: – విరిగిన కుటుంబాలు – అస్థిర ఆదాయాలు – మాదకద్రవ్యాలు గాయపరిచిన సమూహాలు – ముక్కలవుతున్న ఇళ్లు – కష్టపడుతున్న బడులు – నిండిపోయిన సామాజిక సేవలు.

ఒహాయో స్త్రీని చంపదు. ఆమె ఊపిరిని లాగేస్తుంది. నెమ్మదిగా, మౌనంగా, ప్రతి రోజూ కొంచెం కొంచెం.

కుప్పకూలిన పారిశ్రామిక నగరపు స్త్రీ – 46

ఏళ్లు

Michelle క్లీవ్‌ల్యాండ్‌లో, ఒకప్పుడు పనితో కళకళలాడిన ఒక పరిసరంలో నివసిస్తుంది. ఆమె తండ్రి ఒక ఫ్యాక్టరీలో పనిచేశాడు. ఆమె తాత కూడా. తర్వాత అంతా మారిపోయింది: తరలింపులు, మూసివేతలు, దివాళాలు.

ఇప్పుడు ఆమె ఒక సూపర్‌మార్కెట్‌లో పనిచేస్తుంది: మారే షిఫ్టులు, తక్కువ జీతం, భద్రత లేదు. దివాళా తీయకుండా ఉండేందుకు ప్రతి నెలా శస్త్రచికిత్సంత ఖచ్చితమైన లెక్కలు వేయాలి.

ఇల్లు పాతది, పరిసరం బలహీనం, అవకాశాలు తక్కువ.

ఆమె గైర్హాజరు ఆర్థికమైనది, తరాలకు సంబంధించినది: ఒక మొత్తం పారిశ్రామిక గుర్తింపు కుప్పకూలిన సరిగ్గా ఆ చోటులో ఆమె జీవిస్తుంది, వేరే భవిష్యత్తును ఎంచుకోలేకపోయిన స్త్రీలను అది తనతో తీసుకెళ్లిపోయింది.

ఓపియాయిడ్ సంక్షోభ కాలంలో కుటుంబాన్ని పెంచే స్త్రీ

– 38 ఏళ్లు. ఓపియాయిడ్ మహమ్మారికి అమెరికా రాజధానుల్లో ఒహాయో ఒకటి. ఫార్మా కంపెనీలు, చూసీ చూడనట్టు ఉండే డాక్టర్లు, బలహీనమైన సమూహాలు: మొత్తం కుటుంబాలను నాశనం చేసిన ఒక నెమ్మది పేలుడు.

Emily డేటన్‌లో నివసిస్తుంది. మూడేళ్ల క్రితం ఆమె భర్త మాదకద్రవ్యాల ఓవర్‌డోస్‌తో చనిపోయాడు. ఆమెకు ఇద్దరు పిల్లలు, ఒక క్లినిక్‌లో రిసెప్షనిస్ట్‌గా పనిచేస్తుంది. ప్రతి రోజూ తెలిసిన ముఖాలు చూస్తుంది: నిస్సహాయ తల్లులు, విరిగిన యువకులు, బయటపడలేకపోయిన తండ్రులు.

ఒహాయో “ఓపియాయిడ్ సంక్షోభం” గురించి మాట్లాడుతుంది. ఆమె గైర్హాజరు గురించి మాట్లాడుతుంది: కోల్పోయిన ఒక మనిషి, విరిగిన ఒక కుటుంబం, పూర్తిగా ఆమె భుజాలపై పడిన ఒక బరువు.

ఆమె గైర్హాజరు భావోద్వేగమైనది, సామాజికమైనది: పిల్లలను ఇంట్లో, పనిని నీటిపై తేలుతూ ఉంచుతుంది, సమస్యను సృష్టించిన వ్యవస్థ దాన్ని సరిచేయడానికి ఏమీ చేయదు.

పేద తెల్లజాతి శివారు స్త్రీ – 28 ఏళ్లు

Samantha ఒక నిస్సారమైన సినిమాలోంచి వచ్చినట్టుండే శివారులో నివసిస్తుంది: Walmart, పెట్రోల్ బంకులు, ముందే తయారైన ఇళ్లు, ఫాస్ట్ ఫుడ్ రెస్టారెంట్లు, అంతులేని పార్కింగ్ స్థలాలు.

ఆమె ఒక McDonald’s లో పనిచేస్తుంది. పునరావృతమయ్యే షిఫ్టులు, యాంత్రిక కదలికలు, చిరాకుపడే కస్టమర్లు, ప్రతి నెలా మారే

యాజమాన్యం. బతకడానికి సరిపడా సంపాదిస్తుంది, కానీ ఎదగడానికి ఎప్పుడూ సరిపోదు.

ఆమె తల్లి ఇక పనిచేయదు. ఆమె భాగస్వామి ఉంటూ పోతూ ఉంటాడు. ఆమెకు కలలున్నాయి, వాటిని ఎక్కడ పెట్టాలో తెలియదు. ఆమె గైర్హాజరు సామూహికమైనది: అదే పరిస్థితిలో ఉన్న మనుషుల మధ్య ఆమె ఉంది, అది ఆ శ్రమను మరింత కనిపించకుండా చేస్తుంది.

చాలామందికి మామూలైనదాన్ని ఎవరూ చూడరు.

వ్యవసాయ ప్రాంతపు స్త్రీ – 54 ఏళ్లు

నగరాల బయట, వ్యవసాయం, చిన్న పశుపోషణ, శారీరక శ్రమతో బతికే ఒహాయో ఉంది. ఇక్కడ స్త్రీలు అన్నిటినీ చూసుకుంటారు: లెక్కలు, పశువులు, పంటలు, పిల్లలు, వృద్ధులు, ఇల్లు.

Linda లాంకాస్టర్ దగ్గర ఒక పొలంలో నివసిస్తుంది. ఆమె పిల్లలు పెద్దవాళ్లయ్యారు, భర్త బయట పనిచేస్తాడు, నేల కోరేదంతా నిర్వహించడానికి ఆమె వెనక ఉండిపోతుంది.

వారానికి ఏడు రోజులు పనిచేస్తుంది, ఎండలో, చలిలో, వానలో, మంచులో. సెలవు రోజు లేదు. మనసుకు విరామం లేదు. గుర్తింపు లేదు.

ఆమె గైర్హాజరు సాంస్కృతికమైనది: వ్యవసాయ స్త్రీ “నెట్టుకొస్తుంది” అని అందరూ అనుకుంటారు. అవును, ఆమె నెట్టుకొచ్చింది. కానీ మూల్యం ఎప్పుడూ ఆమెదే.

ముగింపు – ఒహాయో

ఒహాయో తన నుంచి చాలా లాక్కోబడిన రాష్ట్రం, అది తక్కువ గొంతు ఉన్నవారి నుంచి లాక్కోవడం నేర్చుకుంది.

ఇక్కడ స్త్రీలు అద్భుతాలు అడగరు. స్థిరత్వం, రక్షణ, నిజమైన అవకాశాలు అడుగుతారు. వాటి ముక్కలు మాత్రమే అందుకుంటారు.

కూలిపోయిన పారిశ్రామిక నగరాల నుంచి ఓపియాయిడ్లు ముంచెత్తిన పరిసరాల వరకు, భవిష్యత్తు లేని తెల్లజాతి శివార్ల వరకు, ఎప్పుడూ విశ్రమించని పొలాల వరకు, రాష్ట్రం ఇక నిలబెట్టనిదాన్ని స్త్రీలు కలిపి పట్టుకుంటారు.

ఆలోచన – ఒహాయో

ఒహాయోలో స్త్రీల గైర్హాజరు ఒకే కారణం ఫలితం కాదు. అన్ని విచ్ఛిన్నాల కలయిక ఫలితం: ఆర్థిక, సామాజిక, ఆరోగ్య, కుటుంబ, సామూహిక.

ఇక్కడ స్త్రీ ఒహాయో ఒకప్పుడు ఏమిటో, ఇక ఏమి కాలేదో, ఆ రెండింటి మధ్య పగులులో జీవిస్తుంది.

ఇది ఏ చప్పుడూ చేయని గైర్హాజరు, ఎందుకంటే అది మామూలైపోయింది.

ఈ పేజీల పని సరిగ్గా ఇదే: కనిపించనిదాన్ని కనిపించేలా చేయడం, ఎప్పుడూ పేరు పెట్టబడకుండా అన్నిటినీ నిలబెట్టేవారికి ఒక ముఖం ఇవ్వడం.

ఓక్లహోమా

ఓక్లహోమా గతానికీ వర్తమానానికీ మధ్య నిరంతర ఉద్రిక్తతలో జీవిస్తుంది. భూమి, గాలి, చర్చిలు, గ్రామీణ సమూహాలు, మార్పు చెందుతున్న మధ్యస్థ నగరాలు, రాష్ట్రం సగం మాత్రమే గుర్తించిన స్థానిక వారసత్వంతో నిండిన రాష్ట్రం. ప్రతి రకమైన తుఫాను దెబ్బతీసిన నేల: ఆర్థిక, వాతావరణ, సామాజిక, సాంస్కృతిక.

ప్రతి తుఫానూ ఎప్పుడూ అవే భుజాలపై పడుతుంది: స్త్రీల భుజాలపై.

ఓక్లహోమాలో, స్త్రీలను కఠినమైన పాత్రల్లో గోడలు కట్టి బంధిస్తారు, విస్తృతమైన పేదరికం నలిపేస్తుంది, కుటుంబం గురించి ఎక్కువగా, నిజమైన రక్షణ గురించి తక్కువగా మాట్లాడే మతం కనిపించకుండా

చేస్తుంది. ఇది ప్రతిఘటనపై బతికే రాష్ట్రం, స్త్రీలు దాని అత్యంత అరిగిపోయిన స్తంభాలు.

బైబిల్ బెల్ట్ స్త్రీ – 32 ఏళ్లు

Hannah అన్నీ ముందే నిర్ణయించబడిన ప్రపంచంలో పుట్టింది: ఎలా దుస్తులు వేసుకోవాలి, ఎలా మాట్లాడాలి, ఎలా ప్రవర్తించాలి, ఏమి నమ్మాలి, దేనికి దూరంగా ఉండాలి.

కుటుంబం, సమూహం, చర్చి: ఆమె జీవితాన్ని నిర్వచించే మూడు ఏకకేంద్ర వృత్తాలు.

ఆమెకు ఒక భర్త, ఇద్దరు పిల్లలు, ఒక సాధారణ ఇల్లు. ఆమె రోజును గుర్తించేవి: – పిల్లల బడి – సరుకుల షాపింగ్ – చర్చి – తప్పనిసరి స్వచ్ఛంద సేవ – కుటుంబ బాధ్యతలు – సున్నా మానసిక స్థలం.

ఆమె సందేహాలు వ్యక్తం చేయలేదు. నిజంగా ఎంచుకోలేదు. సమూహానికి ద్రోహిగా తీర్పు పొందకుండా పంజరం వదలలేదు.

ఆమె గైర్హాజరు సాంస్కృతికమైనది, ఆధ్యాత్మికమైనది: ఆమె నిరంతరం ఉంటుంది, కానీ ఒక పనిచేసే బొమ్మగా, పూర్తి వ్యక్తిగా కాదు.

స్థానిక అమెరికన్ స్త్రీ – 45 ఏళ్లు

దేశంలో అతి పెద్ద స్థానిక అమెరికన్ జనాభాల్లో ఒకటి ఓక్లహోమాలో ఉంది. కానీ సంస్కృతికీ సంపన్నతకూ మధ్య అంతరం అపారం.

Kayla చెరోకీ జాతికి చెందినది. ఒక సాంస్కృతిక కేంద్రంలో పనిచేస్తుంది. భాషను, సంప్రదాయాలను, ఆచారాలను, కథలను బతికిస్తుంది.

ఆ ప్రపంచం బయట మాత్రం, వాస్తవం కఠినం: – నిధులు లేని బడులు – బలహీనమైన వైద్యం – విస్తృతమైన వ్యసనాలు – తక్కువ జీతపు ఉద్యోగాలు – సూక్ష్మమైన, నిరంతర వివక్ష. ఆమె సమూహాన్ని, కుటుంబాన్ని, గుర్తింపును నిలబెడుతుంది. ఆమెకు తగినట్టు ఎవరూ ఆమెను కాపాడరు.

ఆమె గైర్హాజరు చారిత్రకమైనది: రాష్ట్రం తన గుర్తింపును స్థానిక ప్రజలపై నిర్మించుకుని, తర్వాత వారిని ఒంటరిగా వదిలేసింది.

సుడిగాలులు దెబ్బతీసే ప్రాంతాల స్త్రీ – 39 ఏళ్లు

సుడిగాలుల దెబ్బ ఎక్కువగా తగిలే రాష్ట్రాల్లో ఓక్లహోమా ఒకటి. ప్రతి సంవత్సరం, ప్రతి సీజన్‌లో జరగవచ్చు. జరిగినప్పుడు, అన్నిటినీ తుడిచిపెట్టేస్తుంది.

Rachel పదే పదే దెబ్బతిన్న ఒక ప్రాంతంలో నివసిస్తుంది. తన జీవితంలో రెండు ఇళ్లు కోల్పోయింది: ఒకటి చిన్నప్పుడు, ఒకటి పెద్దయ్యాక.

ఆమె టీచర్‌గా పనిచేస్తుంది. ప్రతి సంవత్సరం తన విద్యార్థులకు అభ్యాసాల కోసం శిక్షణ ఇవ్వాలి: దాక్కోవడం, తమను తాము కాపాడుకోవడం, భయం శబ్దాన్ని పట్టించుకోకపోవడం.

ఆమె జీవితం పునర్నిర్మాణాలతో నిండి ఉంది: ఇళ్ల, దినచర్య, స్థిరత్వం పునర్నిర్మాణాలు.

ఆమె గైర్హాజరు వాతావరణపరమైనది: ఇక్కడ ప్రకృతి పాలిస్తుంది, పర్యవసానాలు చెల్లించేది ఎప్పుడూ కుటుంబాలే, అంటే స్త్రీలే.

తక్కువ ఆదాయపు స్త్రీ – 29 ఏళ్లు

బ్రూక్లిన్—ఈ ప్రాంతంలో సాధారణమైన పేరు, నగరం కాదు— తుల్సా శివారులో నివసిస్తుంది. పాత ఇళ్లు, పగిలిన రోడ్లు, ఇష్టం వచ్చినప్పుడు వచ్చే బస్సులు.

ఆమె ఒక ఫాస్ట్ ఫుడ్ రెస్టారెంట్‌లో పనిచేస్తుంది. విడివిడి షిఫ్టులు, చివరి నిమిషంలో మారే సమయాలు, అతి తక్కువ జీతం. ఆమెకు మూడేళ్ల కూతురు. డేకేర్ ఖర్చు ఆమె జీతం కంటే ఎక్కువ. ఆమెకు రెండు దారులు: నమ్మలేని ఎవరి దగ్గరో పాపను వదలడం, లేదా ఉద్యోగం పోగొట్టుకోవడం. ఆమె ప్రపంచం వీటితో నిండి ఉంది: – గడువు దాటిన బిల్లులు – ఫుడ్ స్టాంపులు – పరుగులు – నిరంతర ఆందోళన – చిన్నవే కానీ ఎప్పటికీ నెరవేరని కలలు.

ఆమె గైర్హాజరు ఆర్థికమైనది, వ్యవస్థాగతమైనది: ఓక్లహోమా అప్పటికే గెలిచినవారిని ముందుకు నెడుతుంది, ఈ శివార్లలో పుట్టినవారిని వెనక వదిలేస్తుంది.

ముగింపు – ఓక్లహోమా

ఓక్లహోమా సరళంగా కనిపించే రాష్ట్రం, కానీ జీవించడానికి అత్యంత కష్టమైన వాటిలో ఒకటి.

స్త్రీలు మూడు అపారమైన శక్తుల ఖైదీలు: – వారిని బంధించే మతం – వారిని పీల్చేసే పేదరికం – వారిని నాశనం చేసే వాతావరణం.

ప్రతి పునర్నిర్మాణం, ప్రతి రక్షణ, ప్రతి బలహీనమైన సమతుల్యత ఆమె గుండానే వెళ్తుంది. కానీ రాష్ట్రం తిరిగి ఇచ్చేది అరుదు.

ఆలోచన – ఓక్లహోమా

ఓక్లహోమాలో స్త్రీల గైర్హాజరు ఒక ప్రమాదకరమైన మిశ్రమం నుంచి పుడుతుంది: బలమైన సంప్రదాయం, నిరంతర పేదరికం, కనిపించని స్థానిక గుర్తింపులు, క్షమించని ప్రకృతి.

ఇక్కడ స్త్రీ నిరంతర వైరుధ్యంలో జీవిస్తుంది: అనివార్యంగా ఉండటం, పట్టించుకోబడకపోవడం.

ఈ అధ్యాయం ఒక విషయాన్ని స్పష్టంగా చూపిస్తుంది: కష్టం న్యాయం కాదు. ప్రతిఘటన స్వేచ్ఛ కాదు. బతికి ఉండటం పురోగతి కాదు.

ఓక్లహోమాలో, చాలా తరచుగా, స్త్రీలు జీవించరు: ప్రతిఘటిస్తారు.

ఒరెగాన్

ఒరెగాన్ అమెరికా సంయుక్త రాష్ట్రాల్లోని అత్యంత సూక్ష్మమైన వైరుధ్యంపై బతుకుతుంది: పర్యాటకులకూ రాజకీయ ప్రచారాలకూ సరిపోయే శుభ్రమైన, పచ్చని, ఉదారవాద ప్రతిబింబం, లోతైన పగుళ్లతో నిండిన సామాజిక వాస్తవం.

ప్రగతిశీల నగరంగా కీర్తించబడే పోర్ట్‌ల్యాండ్, నిరాశ్రయత, వ్యసనం, మానసిక ఆరోగ్య సంక్షోభం, పెరుగుతున్న అసమానతలకు భారీ కేంద్రం కూడా. పోర్ట్‌ల్యాండ్ బయట, ఒరెగాన్ అంటే మారుతున్న ఒంటరి పల్లెలు, అత్యంత పేద తెల్లజాతి సమూహాలు, అస్థిర ఉద్యోగాలు, అతి తక్కువ వనరులు, అంతర్లీన ఉద్రిక్తతలు.

ఇక్కడ స్త్రీ పాత్ర లేకపోవడం వల్ల కాదు, అతిభారం వల్ల మాయమవుతుంది:

– ఒకే ఆదాయపు కుటుంబాలు – భాగస్వామిపై ఆధారపడటం – సేవల కొరత – భౌగోళిక ఒంటరితనం – అస్థిర పని – విపరీతమైన ఖర్చులు – నిజమైన రక్షణ లేకపోవడం

ఒరెగాన్ చూడటానికి అందంగా ఉంటుంది, కానీ జీవించడానికి కఠినం.

పోర్ట్‌ల్యాండ్ స్త్రీ – 29 ఏళ్లు

Julia పోర్ట్‌ల్యాండ్ ఈస్ట్ సైడ్‌లో నివసిస్తుంది. ఒక ఆరోగ్యకర ఆహార దుకాణంలో పనిచేస్తుంది, అద్దె కష్టంగా కడుతుంది, మరో ఇద్దరితో ఒక ఇల్లు పంచుకుంటుంది.

పోర్ట్‌ల్యాండ్ తనను తాను "తెరిచిన, సున్నితమైన, సామాజిక" నగరంగా చూపించుకుంటుంది, కానీ నిజం వీటితో నిండి ఉంది: – నిరాశ్రయులతో నిండిన వీధులు – అంతటా మానసిక ఆరోగ్య సంక్షోభం – మూసుకుపోయిన సేవలు – తక్కువ జీతపు ఉద్యోగాలు – నిరంతరం పెరిగే అద్దెలు. నగరం తన "యువ స్ఫూర్తి"కి చిహ్నంగా వాడుకునే, కానీ ఒక అనామక సంఖ్యలా చూసే మనుషుల్లో Julia ఒకరు.

ఆమె గైర్హాజరు సామాజికమైనది: చర్చల్లో అంతటా ఉంటుంది, కానీ పరిష్కారాల్లో ఎక్కడా ఉండదు.

రెస్టారెంట్ రంగంలో వలస వచ్చిన స్త్రీ –

34 ఏళ్లు. Rosa గ్వాటెమాలా నుంచి వచ్చింది. ఎప్పుడూ రద్దీగా, ఎప్పుడూ గోలగా, ఎప్పుడూ ఉద్రిక్తంగా ఉండే ఒక రెస్టారెంట్ వంటగదిలో పనిచేస్తుంది.

రోజుకు పది గంటలు, వారానికి ఆరు రోజులు. తక్కువ జీతం, బీమా లేదు, నిరంతర చెమట, వేడి, శబ్దం.

చాలామంది మగ సహోద్యోగులు తమకు ఇష్టం వచ్చినట్టు జోకులు వేయవచ్చని అనుకుంటారు. దురుద్దేశంతో కాదు; అజ్ఞానంతో, సంప్రదాయంతో చేస్తారు. కానీ అది ఆమెపై బరువవుతుంది. వ్యాఖ్యలు, చూపులు, కఠినమైన జోకులు ఆమెను తినేస్తాయి.

పని బయట, ఆమె తన బంధువులకు డబ్బు పంపుతుంది. లోపల, అన్నిటినీ నీటిపై తేలుతూ ఉంచుతుంది.

ఆమె గైర్హాజరు ఆర్థికమైనది, సాంస్కృతికమైనది: ఒక మొత్తం రంగాన్ని నడిపిస్తుంది, కానీ అందరికీ కనిపించకుండా ఉండిపోతుంది.

గ్రామీణ స్త్రీ – 52 ఏళ్లు

తూర్పు ఒరెగాన్‌లో 1985లో ఆగిపోయినట్టుండే పట్టణాలు ఉన్నాయి. కొన్ని ఇళ్లు, పొడవైన రోడ్లు, కఠినమైన శీతాకాలాలు, అంతంతమాత్రం ఫోన్ సిగ్నల్.

Karen వాటిలో ఒకదాంట్లో నివసిస్తుంది. ఆమెకు ఒక చిన్న పొలం, కొన్ని పశువులు, ఒక దుకాణంలో అదనపు ఉద్యోగం ఉన్నాయి. అన్నీ తానే చేస్తుంది. డాక్టర్ అవసరమైతే, ఒక గంట డ్రైవ్ చేయాలి. ఏ సేవ అవసరమైనా, రోజుల ముందే ఏర్పాటు చేసుకోవాలి. ఏదైనా తప్పు జరిగితే, అక్కడ ఎవరూ ఉండరు.

ఆమె గైర్హాజరు భౌగోళికమైనది: ఆమె ప్రపంచానికి దూరంగా జీవిస్తుంది, తన ఇష్టంతో కాదు.

వ్యసనం నాశనం చేసిన కుటుంబాన్ని నిలబెట్టే స్త్రీ

– 43 ఏళ్లు. వ్యసనాల రేటు అత్యధికంగా ఉన్న రాష్ట్రాల్లో ఒరెగాన్ ఒకటి. ఓపియాయిడ్లు, మెథాంఫెటమైన్లు, మద్యం. ఎప్పుడూ ఆగని ఒక నెమ్మది హిమపాతం.

Tessa కు ఇప్పుడు దారి తప్పిపోయిన ఒక భాగస్వామి. ఇద్దరు చిన్న పిల్లలు. ఒక సూపర్‌మార్కెట్‌లో క్యాషియర్ ఉద్యోగం. ప్రతి రోజూ పిల్లలను కాపాడాలి, ఇక గుర్తుపట్టలేని ఒక మనిషిని ఎదుర్కోవాలి, లెక్కలు సరిచూసుకోవాలి, ఏ పరిష్కారం ఇవ్వని వ్యవస్థతో పోరాడాలి.

ఆమె గైర్హాజరు వ్యవస్థాపరమైనది: సమాజం ఏళ్లుగా ఒక “సంక్షోభం” గురించి మాట్లాడుతోంది, కానీ దాన్ని ఇంట్లో అనుభవిస్తున్నవారికి ఏమీ మారదు.

ముగింపు – ఒరెగాన్

ఒరెగాన్ తనను తాను బాగా ప్రచారం చేసుకునే, కానీ పేలవంగా కాపాడుకునే రాష్ట్రం.

స్త్రీలు రెండు తీవ్రతల మధ్య జీవిస్తారు: – ఒక సౌందర్యాత్మక ప్రగతిశీలత – ఒక దూకుడు సామాజిక వాస్తవం.

అసమానతల దెబ్బను తట్టుకునేది ఆమే, బలహీనమైన కుటుంబాలను నిలబెట్టేది ఆమే, అత్యంత దోపిడీకి గురయ్యే రంగాల్లో పనిచేసేది ఆమే, రాజకీయాలు మరచిన సమూహాలను నిలబెట్టేది ఆమే.

ఒరెగాన్ అందం దాన్ని కాపాడటానికి సరిపోదు.

ఆలోచన – ఒరెగాన్

ఒరెగాన్‌లో స్త్రీల గైర్హాజరు ఒక కఠిన సత్యం నుంచి పుడుతుంది: ఆధునికమని చెప్పుకోవడం మాత్రమే ఆధునికంగా ఉండటానికి సరిపోదు.

ఇక్కడ స్త్రీలు మూడు మూల్యాలు చెల్లిస్తారు: – జీవన వ్యయం – అస్థిర పని – సామాజిక, భౌగోళిక ఒంటరితనం.

ఇది ప్రత్యక్ష సంఘర్షణ నుంచి కాదు, సాధారణ నిర్లక్ష్యం నుంచి పుట్టిన గైర్హాజరు.

ఈ అధ్యాయం దాన్ని స్పష్టం చేస్తుంది: అడవుల, పర్వతాల, అద్భుతమైన సరస్సుల వెనక, పనిచేయని ఒక అమెరికా ఉంది. అది పూర్తిగా స్త్రీలపైనే బరువవుతుంది.

పెన్సిల్వేనియా

పెన్సిల్వేనియా అమెరికాలో అత్యంత చీలిపోయిన రాష్ట్రాల్లో ఒకటి. ఒక వైపు, పెద్ద నగరాలు—ఫిలడెల్ఫియా, పిట్స్‌బర్గ్— చరిత్ర, అసమానత, అసంపూర్ణ పునర్జన్మలు, ఇంకా తెరిచి ఉన్న గాయాలు మోస్తున్న సమూహాలతో నిండినవి. మరో వైపు, గ్రామీణ, సంప్రదాయవాద లోతట్టు ప్రాంతం, పొలాలు, మూతపడిన గనులు, నిలిచిపోయిన పట్టణాలు, పాతకాలపు ఆలోచనలు.

ఇక్కడ స్త్రీలు నాలుగు విధాలుగా మాయమవుతారు: – పేద శివార్లలో – హింస ముద్ర వేసిన ఆఫ్రికన్ అమెరికన్ సమూహాల్లో – నిలిచిపోయిన పల్లెల్లో – వారిని తినేసే ఆధునిక నగరాల్లో.

పెన్సిల్వేనియా కొంచెంతో పుట్టినవారిని క్షమించని రాష్ట్రం. ఎప్పటిలాగే, అత్యధిక మూల్యం చెల్లించేది స్త్రీలే.

ఫిలడెల్ఫియా పేద శివార్ల స్త్రీ

– 34 ఏళ్లు. Shan నార్త్ ఫిలడెల్ఫియాలో నివసిస్తుంది. ఇది కఠినమైన పరిసరం, కష్టపడుతున్న బడులు, పట్టపగలు కూడా ఉద్రిక్తత అనిపించే వీధులు.

ఆమె ఒక డిస్కౌంట్ దుకాణంలో పనిచేస్తుంది. ఆమెకు ఆరేళ్ల కూతురు. ప్రతి ఉదయం, ఆశా భయమూ కలగలిసిన మనసుతో

ఆమెను బడికి నడిపిస్తుంది: పాపకు మంచి భవిష్యత్తు ఉంటుందన్న ఆశ, పరిసరం ఆమెను మింగేస్తుందన్న భయం.

జీతాలు తక్కువ, ఖర్చులు ఎక్కువ, సేవలు సరిపోవు. నగరం తన "పునరుజ్జీవనం" వేడుక చేసుకుంటుంది, కానీ ఆ పునరుజ్జీవనం ఎప్పుడూ ఆమె ఇంటికి చేరదు.

ఆమె గైర్హాజరు నగరపరమైనది: ఎవరు శ్రద్ధకు అర్హులో, ఎవరు కాదో నగరం నిర్ణయించే సరిగ్గా ఆ చోటులో ఆమె జీవిస్తుంది.

పిట్స్‌బర్గ్ రస్ట్ బెల్ట్ స్త్రీ – 48 ఏళ్లు

పిట్స్‌బర్గ్ "టెక్", "యూనివర్సిటీ", "ఇన్నోవేటివ్" అయిపోయింది. కానీ కార్మికుల నగరం మాయమవలేదు: ఎవరూ చూడని శివార్లకు తరలిపోయింది అంతే.

Linda వెల్డర్‌గా ఉండేది. ఫ్యాక్టరీ మూతపడినప్పుడు, ఆమెకు పార్ట్‌టైమ్ ఉద్యోగాలే దొరికాయి: సూపర్‌మార్కెట్లు, శుభ్రత, సేవలు.

ఆర్థిక పరివర్తన బాగా చదువుకున్న యువతకు ప్రతిఫలం ఇచ్చింది. ఆమె లాంటి స్త్రీలకు కాదు.

ఆమె గైర్హాజరు పారిశ్రామికమైనది: పాత నగరాన్ని నిర్మించినవారికి కొత్త నగరం చోటివ్వలేదు.

గ్రామీణ స్త్రీ – 55 ఏళ్లు

నగరాల బయట, పెన్సిల్వేనియా మరో దేశం: కొండలు, పొలాలు, చిన్న చిన్న పట్టణాలు, అంతటా చర్చిలు, తరాలుగా మారని ఆలోచనా ధోరణి.

Mary ఇక్కడే పెరిగింది. ఆమెకు ఒక ఇల్లు, ఒక భూమి ముక్క, అప్పుడప్పుడు పనిచేసే భర్త, పెద్దవాళ్లైన పిల్లలు ఉన్నారు.

ఆమె అన్నీ చేస్తుంది: – ఇల్లు – పశువులు – బిల్లులు – వంట – వృద్ధుల సంరక్షణ – కుటుంబాల మధ్య వారధిగా ఉండటం.

ఆమెను గౌరవిస్తారు, నిజమే. కానీ ఒక పనిగా, ఒక వ్యక్తిగా కాదు.

ఆమె గైర్హాజరు సాంస్కృతికమైనది: ప్రతి పాత్రా ముందే రాసి ఉంది.

అలెన్‌టౌన్ వలస స్త్రీ – 37 ఏళ్లు

అలెన్‌టౌన్ లాటినో, ఆఫ్రికన్, అరబ్, ఆసియా వలసదారులతో నిండి ఉంది. ఆర్థిక వ్యవస్థ వారిపైనే ఆధారపడుతుంది.

Rime ఒక ఫ్యాక్టరీలో ఉదయం షిఫ్ట్‌లో పనిచేస్తుంది. ఆమె భర్త రాత్రి షిఫ్ట్‌లో పనిచేస్తాడు. రోజుకు కొన్ని గంటలు మాత్రమే ఒకరినొకరు చూసుకుంటారు.

జీతం ఎప్పుడూ సరిపోదు, పని శారీరకమైనది, అసెంబ్లీ లైన్లు గోలగా, కనికరం లేకుండా ఉంటాయి.

ఆమె రెండు భాషలు మాట్లాడుతుంది, ముగ్గురు పిల్లలను పెంచుతుంది, అవసరమైనప్పుడు రెండు షిఫ్ట్‌లు పనిచేస్తుంది. ఆమె గైర్హాజరు ఆర్థికమైనది, భాషాపరమైనది: నగరంలో ఆమె అనివార్యమైన ఉనికి, కానీ నిర్ణయాలు తీసుకునేవారికి ఆమె లేనట్టే.

ముగింపు – పెన్సిల్వేనియా

పెన్సిల్వేనియా మధ్యలో జీవించే రాష్ట్రం: సగం ఆధునికం, సగం నిలిచిపోయింది, సగం ధనికం, సగం పేదది, సగం ప్రగతిశీలం, సగం గతంలో చిక్కుకుపోయింది.

స్త్రీలు పగుళ్లలో జీవిస్తారు. కూలిపోతున్నదంతా కలిపి పట్టుకుంటారు: కుటుంబాలు, బడులు, పరిసరాలు, బలహీనమైన ఆర్థిక వ్యవస్థలు.

కానీ వ్యవస్థ ఆమెను ఒక అదనపు పాత్రగా చూస్తుంది, ఎప్పుడూ ప్రధాన పాత్రగా కాదు.

ఆలోచన – పెన్సిల్వేనియా. పెన్సిల్వేనియాలో స్త్రీల గైర్హాజరు అంతర్గత దూరం నుంచి పుడుతుంది: రాష్ట్రం ఒకప్పుడు ఏమిటో, ఏమి కావాలనుకుంటుందో, ఆ రెండింటి మధ్య దూరం.

పెద్ద నగరాలు తినేస్తాయి, పల్లెలు కుంచించుకుపోతాయి, మధ్యస్థ ఆర్థిక వ్యవస్థలు వదిలేస్తాయి.

స్త్రీ మధ్యలో నలిగిపోతుంది, అక్కడ ఎవరూ నిజంగా చూడరు.

ఈ అధ్యాయం దాన్ని స్పష్టం చేస్తుంది: అలసట ఒక రోజు అత్యవసరం కాదు, వేలాది స్త్రీలకు అది రోజువారీ నియమం.

రోడ్ ఐలాండ్

రోడ్ ఐలాండ్ అమెరికాలో పనిచేసే ప్రతిదానికీ, విరిగే ప్రతిదానికీ ఒక సూక్ష్మరూపం: – ఖరీదైన తీర నగరాలు – పేద శివార్లు – మాయమైన పరిశ్రమ – భారీ వలస సమూహాలు – పరిమిత సేవలు – కళ్లకు కొట్టొచ్చే సామాజిక వైరుధ్యాలు.

ప్రావిడెన్స్ దాని కేంద్రం: సాంస్కృతిక, విద్యా, కళాత్మక కేంద్రం. కానీ విశ్వవిద్యాలయాల పక్కనే తూర్పులో అత్యంత తక్కువగా అంచనా వేయబడిన నగర పేదరికంలో కొంత ఉంది. నగరం బయట, చిన్న పట్టణాలు అతి తక్కువ ఉద్యోగాలపై, సీజనల్ సముద్ర పనులపై, తిరిగి రాని పరిశ్రమలపై బతుకుతాయి.

ఇక్కడ స్త్రీ ఒత్తిడికి నలిగి మాయమవుతుంది:

అంతా చాలా ఖరీదు, అంతా చాలా దగ్గర, తప్పించుకోవడానికి అంతా చాలా చిన్నది.

ప్రావిడెన్స్ లాటినా స్త్రీ – 30 ఏళ్లు

Marisol నగరంలోని అత్యంత పేద పరిసరాల్లో ఒకటైన సౌత్ సైడ్‌లో నివసిస్తుంది. తెల్లవారుజామున ఆఫీసులు, రాత్రి రెస్టారెంట్లు శుభ్రం చేసే పని చేస్తుంది. రెండు ఉద్యోగాలు, భద్రత లేదు.

ప్రావిడెన్స్ తనను తాను “సృజనాత్మక నగరం” అని పిలుచుకోవడానికి ఇష్టపడుతుంది. ఆమెకు సృజనాత్మకత అంటే నెల గడపడం మాత్రమే.

ఆమెకు బీమా లేదు. సెలవులు లేవు. ఏ వెసులుబాటూ లేదు.

ఆమె గైర్హాజరు ఆర్థికమైనది, భాషాపరమైనది: ఆమె ముగ్గురు మనుషులంత కష్టపడుతుంది, కానీ రాష్ట్రానికి ఆమె ఒక గణాంకం.

చదువుతూ పనిచేసే స్త్రీ – 22 ఏళ్లు

Brown University ప్రపంచం నలుమూలల నుంచి విద్యార్థులను ఆకర్షిస్తుంది. కానీ సామాన్య కుటుంబాల నుంచి వచ్చినవారు వేరే రోడ్ ఐలాండ్‌ను అనుభవిస్తారు.

Rachel సామాజిక శాస్త్రం చదువుతుంది, ఒక లైబ్రరీలో పనిచేస్తుంది, వారాంతాల్లో బార్టెండర్‌గా పనిచేస్తుంది, అధిక అద్దె ఉన్న ఒక స్టూడియో అపార్ట్‌మెంట్ పంచుకుంటుంది.

ఆమె తెలివైనది, సమర్థురాలు, పట్టుదల ఉన్నది, కానీ అపారమైన ఒత్తిడిలో ఉంది: – చదువు – పని – అప్పు – అనిశ్చిత భవిష్యత్తు.

ఆమె గైర్హాజరు విద్యాపరమైనది: విశ్వవిద్యాలయం వైవిధ్యాన్ని వేడుక చేసుకుంటుంది, కానీ చదువునూ మనుగడనూ కలిపి సాగించేవారిని కాపాడదు.

సీజనల్ తీర స్త్రీ – 41 ఏళ్లు

న్యూపోర్ట్ సందర్శించేవారికి అందమైనది. ఏడాది పొడవునా అక్కడ నివసించేవారికి ఒక విపత్తు.

Tanya వేసవిలో రేవులోని ఒక రెస్టారెంట్‌లో పనిచేస్తుంది. శీతాకాలంలో, దొరికే ఏ పనైనా వెతుకుతుంది: దుకాణాలు, శుభ్రత, చిన్న కాంట్రాక్టులు.

ధనిక పర్యాటకులు, పేద నివాసులు.

ఆమె గైర్హాజరు సీజనల్: మూడు నెలలు అనివార్యం, మిగతా తొమ్మిది నెలలు కనిపించదు.

చిన్న పట్టణపు స్త్రీ – 54 ఏళ్లు

ప్రావిడెన్స్ బయట మరచిపోయిన ఒక రోడ్ ఐలాండ్ ఉంది: పాత బట్టల మిల్లులు, ఎర్రటి భవనాలు, అరిగిపోయిన వీధులు. Linda ఒక పారిశ్రామిక లాండ్రీలో పనిచేస్తుంది. పునరావృతమయ్యే కదలికలు, వేడి ఆవిరి, అంతులేని షిఫ్టులు.

జీతాలు అతి తక్కువ, పని కఠినం, భవిష్యత్తు మారకుండా ఉంటుంది.

ఆమె గైర్హాజరు పారిశ్రామికమైనది: ఎప్పటికీ తిరిగిరాని ఒక ఆర్థిక గతం నీడలో ఆమె పనిచేస్తుంది.

ముగింపు – రోడ్ ఐలాండ్

రోడ్ ఐలాండ్ చిన్నది, కానీ దాని సమస్యలు అపారం: ఎక్కువ అద్దెలు, తక్కువ జీతాలు, పరిమిత అవకాశాలు.

స్త్రీలు వీటన్నిటి కింద నలిగి జీవిస్తారు. ఎప్పుడూ ముందు వరుసలో, ఎప్పుడూ రక్షణ లేకుండా.

ఆలోచన – రోడ్ ఐలాండ్

ఇక్కడ స్త్రీల గైర్హాజరు ఒక విరోధాభాసం నుంచి పుడుతుంది: ఎవరినీ కాపాడలేని ఒక చిన్న రాష్ట్రం.

ఇది సూక్ష్మ స్థలాలు, సూక్ష్మ అవకాశాలతో నిండిన గైర్హాజరు: ఎదగడానికి చాలా చిన్నవి, తప్పించుకోవడానికి చాలా ఇరుకైనవి.

ఈ ఊపిరాడని స్థలాల్లో, స్త్రీలు తమను దృశ్యంలో భాగంగా భావించే ఒక మొత్తం రాష్ట్రాన్ని నడిపిస్తారు.

సౌత్ కరోలినా

సౌత్ కరోలినా తీవ్రమైన వైరుధ్యాల రాష్ట్రం: అద్భుతమైన బీచ్‌లు, తీవ్ర పేదరికం, వలస పాలన చరిత్ర, ఇంకా పేదరికంలోనే ఉన్న నల్లజాతి సమూహాలు, పెరుగుతున్న నగరాలు, నిలిచిపోయిన శివార్లు,

ఫొటోలకు సరిపోయే పర్యాటకం, తక్కువ జీతపు ఉద్యోగాలు. సంప్రదాయం, మతం, కుటుంబం, భరించలేని ఖర్చులు, పేలవమైన సేవల మధ్య స్త్రీలు అత్యధిక భారం మోసే చోట్లలో ఇది ఒకటి. స్త్రీల స్వేచ్ఛ ఇంకా చర్చించబడుతున్న, పరిమితం చేయబడుతున్న, నియంత్రించబడుతున్న దేశాల్లో కూడా ఇది ఒకటి.

సౌత్ కరోలినా అవసరమైనప్పుడు బాగా ముస్తాబవుతుంది, కానీ దాని వెన్నెముకను ఎవరూ చూడని స్త్రీలు నిలబెడతారు.

లో కంట్రీ ఆఫ్రికన్ అమెరికన్ స్త్రీ – 36

ఏళ్లు

Amina చార్ల్స్టన్‌లో, ఒక గుల్లా గీచీ సమూహంలో నివసిస్తుంది. ఆమె ఒక భారీ సాంస్కృతిక వారసత్వాన్ని మోస్తుంది: బానిసత్వం, ప్రతిఘటన, అన్నిటినీ ఎదిరించి నిలుపుకున్న గుర్తింపుల చరిత్ర.

ఆమె నగరం మధ్యలో ఒక పర్యాటక రెస్టారెంట్‌లో పనిచేస్తుంది. తన సంస్కృతి స్ఫూర్తితో చేసిన వంటకాలను, దాని చరిత్ర గురించి ఏమీ తెలియని వారికి వడ్డిస్తుంది.

ఆమె తల్లి, కూతురు, కార్మికురాలు. సుదీర్ఘ షిఫ్టులు పనిచేస్తుంది, నగరానికి ఎక్కువ కానీ ఇక్కడ జీవించడానికి తక్కువ అయిన జీతం పొందుతుంది, ఎందుకంటే చార్ల్స్టన్ అక్కడ పుట్టినవారికి చాలా ఖరీదైపోయింది.

ఆమె గైర్హాజరు చారిత్రకమైనది, నగరపరమైనది: ఇక్కడ నల్లజాతి ప్రజల చరిత్ర అన్నిటికీ పునాది, కానీ అది అధికారిక కథనం బయటే ఉండిపోతుంది.

సంప్రదాయవాద దక్షిణాది తెల్లజాతి స్త్రీ – 42

ఏళ్లు

Megan ఆండర్సన్, గ్రీన్‌వుడ్ మధ్య ఒక గ్రామీణ ప్రాంతంలో నివసిస్తుంది. ఆమె కుటుంబం సంప్రదాయవాదం, చర్చి కేంద్రం, సమూహం మూసుకుపోయింది. ఇక్కడ నియమాలు రాసి లేవు, కానీ చట్టం కంటే కఠినమైనవి. ఆమె భర్త నిర్మాణ రంగంలో పనిచేస్తాడు, ఆమె ఒక డిపార్ట్‌మెంట్ స్టోర్‌లో క్యాషియర్‌గా పనిచేస్తుంది.

ప్రతి ఎంపికనూ తూకం వేస్తారు: ఎలా దుస్తులు వేసుకోవాలి, ఏమి చెప్పాలి, ఏమి ఆలోచించాలి. విడాకులు ఒక కుంభకోణం. పిల్లలు లేకపోవడం పాపం. స్వయంప్రతిపత్తి అడగడం "విశ్వాస లోపం".

ఆమె గైర్హాజరు సాంస్కృతికమైనది: ఇతరులు నిర్ణయించిన ఒక పాత్రలో జీవిస్తుంది, దాన్ని మార్చడం అంటే అన్నీ కోల్పోవడం.

మర్టల్ బీచ్ పర్యాటక రంగ స్త్రీ – 29 ఏళ్లు

Jamie తీరంలోని ఒక హోటల్‌లో పనిచేస్తుంది. వేసవిలో ఫ్రంట్ డెస్క్, శీతాకాలంలో శుభ్రత, అవసరం ఏది వస్తే అది.

మర్టల్ బీచ్ సందర్శించేవారికి స్వర్గంలా కనిపిస్తుంది, కానీ అక్కడ పనిచేసేవారికి ఒక పంజరం: తక్కువ జీతాలు, ఎక్కువ అద్దెలు, పూర్తి సీజనల్ స్వభావం, సున్నా స్థిరత్వం.

Jamie ఒక చిన్న, పంచుకున్న అపార్ట్‌మెంట్‌లో నివసిస్తుంది. వారానికి ఆరు రోజులు పనిచేస్తుంది. సీజన్ ముగిసినప్పుడు, తేలికపాటి శీతాకాలం కోసం ఆశపడాలి.

ఆమె గైర్హాజరు ఆర్థికమైనది: అంతా పర్యాటకుల చుట్టూ తిరుగుతుంది; నివాసుల చుట్టూ ఏదీ తిరగదు.

బీమా లేని స్త్రీ – 55 ఏళ్లు

వైద్య సేవలు అతి తక్కువగా అందే రాష్ట్రాల్లో సౌత్ కరోలినా ఒకటి. పనిచేసే ఎంతోమంది స్త్రీలకు బీమా లేదు. ఎంతోమంది అవసరమైన చికిత్సను వదులుకుంటారు. Linda ఒక క్లినిక్‌లో శుభ్రత

పని చేస్తుంది. ప్రతి రోజూ వైద్యాన్ని లోపలి నుంచి చూస్తుంది, కానీ తన కోసం దాన్ని భరించలేదు.

ఆమె చేతుల్లో దీర్ఘకాలిక నొప్పి ఉంది, కానీ ఆగలేదు. వైద్య పరీక్ష అంటే భయపడుతుంది, ఎందుకంటే చికిత్సను భరించలేనని ఆమెకు తెలుసు.

ఆమె గైర్హాజరు ఒక ఆరోగ్య సమస్య: ఆమె ఇతరుల సంరక్షణ చుట్టూ పనిచేస్తుంది, తన సంరక్షణకు ఆమెకు హక్కు లేదు.

ముగింపు – సౌత్ కరోలినా

సౌత్ కరోలినా ఆధునికతకూ సంప్రదాయానికీ మధ్య, కనిపించే సంపదకూ దాగిన పేదరికానికీ మధ్య నిరంతర ఉద్రిక్తతలో జీవించే రాష్ట్రం.

స్త్రీలు అన్ని వైరుధ్యాలకూ మూల్యం చెల్లిస్తారు: – కఠినమైన మతం – మూసుకుపోయిన పాత్రలు – దోపిడీ చేసే పర్యాటకం – లోతుగా పాతుకుపోయిన జాత్యహంకారం – అందని వైద్యం – మరీ తక్కువ జీతాలు.

ఆమె మోసే స్తంభం, కానీ ఒక చిన్న అలంకరణలా చూడబడుతుంది.

ఆలోచన – సౌత్ కరోలినా

ఇక్కడ స్త్రీల గైర్హాజరు వీటి సంపూర్ణ అల్లిక నుంచి పుడుతుంది: భారమైన చరిత్ర, ఆధిపత్య మతం, బలహీనమైన ఆర్థిక వ్యవస్థ.

స్త్రీలు గతానికీ వర్తమానానికీ మధ్య చిక్కుకుని జీవిస్తారు: గతం వారిని పరిమితం చేస్తుంది, వర్తమానం వారిని తినేస్తుంది, భవిష్యత్తుకు హామీ లేదు.

ఈ అధ్యాయం నగ్న సత్యాన్ని బయటపెట్టడానికి: సౌత్ కరోలినా నెమ్మదిగా ఉండాలనుకుని నెమ్మదిగా లేదు. మారాలనుకోనందుకు నెమ్మదిగా ఉంది. ఈ నిష్క్రియకు మూల్యం చెల్లించేది ఎప్పుడూ స్త్రీలే.

Ferdinando Frega